

správce v této své vlastnosti, pokud jde o záležitost do vnucené správy spadající, může být také žalován. Smlouvou, o kterou jde, dlužníci úplatně zcizili úrodu, přijali na kupní cenu splátku, smlouva týká se tedy hospodaření na spravovaném majetku a užitků z něho a, jako nepochybně mohl vnucený správce z této smlouvy na př. o její splnění žalovati žalobkyni, zajisté opačně může z této smlouvy žalobkyně žalovati jeho. Kdyby měl býti správným názor, že vnucený správce z této smlouvy žalován býti nemůže, a žalování by měli býti dlužníci, protože oni jsou právi z ujednání před zavedením vnucené správy, došlo by se k tomu, že tedy dlužníci mohli s užitky nakládati, to však z ustanovení Šu 99 a 130 ex. ř. srovnati nelze. Z toho, co uvedeno a co dále pověděno bude, plyne také, že odvolací soud právem uznal, že je žalovaný jako vnucený správce dotyčnou smlouvou dlužníků přes to, že byla sjednána před zavedením vnucené správy vázán. Podle Šu 103 odstavec první ex. ř. postihuje vnucená správa užitky spravovaného předmětu s výhradou práv na užitky ty nabytých. Zákon nerozeznává, zda jsou to práva zástavní či jiná, zní všeobecně a proto dlužno míti za to, že zachovává v platnosti i práva obligační. Že tomu tak a že ujednání před zavedením vnucené správy ohledně užitků s dlužníkem sjednaná platí i za vnucené správy, plyne také z Šu 110 ex. ř., neboť podle ustanovení tohoto Šu vnucený správce je též oprávněn požadovati od třetích osob plnění, dlužníku povinná a zadrželá, patří-li k užitkům spravovaného předmětu. Tímto ustanovením zachovávají se v platnosti smlouvy sjednané s dlužníkem před zavedením vnucené správy, a také z tohoto ustanovení plyne oprávněnost stanoviska, že smlouvy dlužníka jsou pro vnuceného správce závazny. Ohledně nájemných a pachtovních smluv uznává to § 111 ex. ř. výslovně a tvrditi, že tím stanovena byla jen výjimka, se důvodně nedá (srovnej též vyjádření min. práv. k Šu 111 ex. ř. bod 1, návod pro vnucené správce § 37—39).

Čís. 3452.

Žalovati o vyklizení jest již před uplynutím výpovědní lhůty, stanovené mimosoudní výpovědí, postrádající náležitostí Šu 565, odstavec třetí c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, Rv II 56/24.)

Okresní nemocenská pokladna vystavěla v roce 1920 dům, ve kterém pronajala žalovanému byt. Ujednána byla tříměsíční výpověď. Dopisem ze dne 1. září vypověděla okresní nemocenská pokladna žalovanému na tři měsíce pronajaté místnosti s vyzváním, aby je do 30. listopadu vyklizené odevzdal. Žalovaný neodpověděl na toto vyzvání a také ne na další vyzvání zástupce okresní nemocenské pokladny ze dne 4. října 1923, pročež okresní nemocenská pokladna domáhala se žalobou, zadanou počátkem listopadu 1923, jednak zjištění, že nájemní smlouva, uzavřená mezi stranami, byla zrušena výpovědí žalující strany ze dne 1. září 1923 a končí 1. prosince 1923, dále, že žalovaný jest povinen to uznati a byt dne 1. prosince 1923 vykliditi a žalující straně

odevzdati. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud jí vyhověl. Důvody: Není sporným, že žalující strana dala žalovanému z nájemní smlouvy mimosoudní výpověď, kterou žalovaný obdržel a že tato výpověď obsahovala také údaje, uvedené v §u 562 odstavec první a druhý c. ř. s., zejména označení najatého předmětu, udání času, kdy nájemní smlouva se má skončit a vyzvání, by žalovaný najatý předmět v určeném čase odevzdal, a je nesporným, že žalovaný proti výpovědi nepodal námitek. Výpověď, odpovídající zákonným předpisům, má účinek, nájemní poměr zrušující. Nepodal-li žalovaný včas námítky, lze na základě výpovědi žalovati o vyklizení a odevzdání najatých místností a, ježto ke zrušení nájemní smlouvy v tomto případě třeba jest výpovědi, může dle §u 567 odstavec čtvrtý c. ř. s. nárok na odevzdání najatého předmětu býti uplatňován již před vypršením výpovědní lhůty žalobou. Žaloba jest tudíž po zákonu odůvodněna a včas podána. Žalovaný zastával v odvolacím sdělení právní názor, že odstavec čtvrtý §u 567 c. ř. s. se vztahuje pouze na takové nájemní smlouvy, které po uplynutí určité doby uhasnou a jejichž konečná lhůta byla stranami předem ujednána. Žalovaný je však na omylu, ježto dle jasného znění zákona shora uvedená norma zákonná se vztahuje všeobecně na všechny nájemní smlouvy, které vyžadují ke zrušení výpovědi. Žaloby bylo však zapotřebí, poněvadž mimosoudní výpověď nemá náležitostí, uvedených v §u 565 odstavec třetí a čtvrtý c. ř. s. a netvoří tedy exekučního titulu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud považoval přípustným, aby žaloba o platnost mimosoudní výpovědi a o vyklizení ku dni, kdy nájemní smlouva se skončí, podána byla v tomto případě již před uplynutím tohoto dne (§ 406 odstavec první c. ř. s.). Dovolatel míní, že v tomto případě nemůže býti užito předpisu §u 567 odstavec čtvrtý c. ř. s. Nelze mu dáti za pravdu. Není ani v odpor bráno, že by sporná smlouva nájemní nepodléhala výpovědi, totiž že by k jejímu zrušení nebylo zapotřebí výpovědi. Poněvadž však mimosoudní výpověď neměla náležitostí §u 565 odstavec třetí c. ř. s., nezbylo žalobci, než aby žaloval, ale pak mu podle §u 567 odstavec čtvrtý c. ř. s. příslušelo, by tak učinil již před uplynutím výpovědní lhůty. Tomu svědčí prameny zákona (společná zpráva Stálé komise k c. ř. s. čís. 16 str. 15, Mat. II. str. 329), podle kterých vznik odstavce čtvrtého §u 567 c. ř. s. děkuje úvaze, by při nájemních smlouvách, podléhajících výpovědi, mohla býti výpovědní lhůta využita k vyrovnání mezi smlouvci ohledně vyklizení a zpětvzetí nájemního předmětu snad stávajících diferencí a by tím bylo připuštěno a podmíněno stejně hospodářsky jako právně žádoucí anticipativní zjištění restituční povinností a to v stejné míře v těchto případech, jako je tomu v případě §u 567 odstavec první c. ř. s.